

Arrest

nr. 117 251 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 6 mei 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit raadpleging van Vision bleek dat de Italiaanse consulaire diensten op 9 april 2013 verzoekers visa verleenden.

1.2. Op 24 mei 2013 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd verzoekers over te nemen op grond van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Aangezien niet binnen de gestelde termijnen geantwoord werd op het in punt 1.2. vermelde verzoek, werd Italië op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor verzoekers' overname, gelet op artikel 18.7 van de Dublin II-verordening. Dit werd kenbaar gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten op 23 augustus 2013.

1.4 Op 23 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding twee beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven met betrekking tot de eerste verzoekende partij luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te Jerevan, op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Armenië die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun minderjarige zoon vroegen op 06.05.2013 asiel in België. De betrokkene legde bij zijn aanmelding de volgende documenten voor : een kopie van de identiteitspagina van paspoort van Armenië met nummer AM0752152, afgegeven op 31.05.2012 en geldig tot 31.05.2022; een op 02.10.1985 afgegeven geboorteakte en een op 04.12.2007 afgegeven dienstplichtboekje. Een raadpleging van Vision wees uit dat de Italiaanse consulaire diensten op 09.04.2013 aan de betrokkene een visum verstrekten. Dat visum met nummer ITA02562795 was geldig voor een verblijf van elf dagen tussen 13.04.2013 en 08.05.2013. De betrokkene werd op 22.05.2013 door onze diensten gehoord en verklaarde dat hij op 13.04.2013 per vliegtuig van Armenië naar Italië reisde. In Italië volgde een transit richting Parijs, vanwaar de betrokkene en zijn gezin meteen per auto doorreisden naar België. De betrokkene voegde toe een "smokkelaar" zijn reis regelde en dat hij met zijn eigen paspoort reisde. Dat paspoort liet de betrokkene naar eigen zeggen achter in de wagen van een vriend van zijn schoonvader, die hem oppikte in Parijs.

Op 24.05.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 18(6) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 6 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze op 25.07.2013 met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en verplicht de betrokkene over te nemen.

Op 22.05.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn schoonouders in België verblijven. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat zijn schoonouders in België wonen en hij en zijn gezin in Italië geen bescherming van familie zullen kennen. Volgens de betrokkene zullen hij en zijn gezin zich niet veilig voelen in Italië.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene

toekomst om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat zijn schoonouders in België wonen en hij en zijn gezin in Italië geen bescherming van familie zullen kennen. Volgens de betrokkene zullen hij en zijn gezin zich niet veilig voelen in Italië.

Er moet worden opgemerkt dat de schoonouders van de betrokkene, die in België de vluchtelingenstatus verwierven, ten overstaan van de betrokkene niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Verder moet worden opgemerkt dat er op grond van de elementen van het dossier en de verklaringen van de betrokkene geen reden is om te besluiten dat de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende schoon familie in België noodzakelijk is vanwege een situatie van afhankelijkheid.

De betrokkene stelde verder dat hij en zijn gezin zich niet veilig zullen voelen in Italië, maar hij voert geen enkel element aan dat toelaat de gegrondheid van die bewering te beoordelen.

We merken verder op dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. In Italië zal volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten.

Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centra Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië op dit ogenblik de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 22.05.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht ook na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te stellen dat gezondheidsproblemen een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan de verantwoordelijke

Lidstaat vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties",

en die met betrekking tot de tweede verzoekende partij luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Armenië die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun minderjarige zoon vroegen op 06.05.2013 asiel in België. De betrokkene legde bij haar aanmelding de volgende documenten voor : een kopie van de identiteitspagina van paspoort van Armenië met nummer AM0544626, afgegeven op 01.12.2011 en geldig tot 01.12.2021; een op 17.04.1990 afgegeven geboorteakte; een kopie van de identiteitspagina van paspoort van Armenië met nummer AN0418294 van haar zoon en een op 18.03.2013 afgegeven geboorteakte van haar zoon. Een raadpleging van Vision wees uit dat de Italiaanse consulaire diensten op 09.04.2013 aan de betrokkene en haar zoon een visum verstrekten. Die visa met nummers ITA021562797 (betrokkene) en ITA021562796 (zoon) waren geldig voor een verblijf van elf dagen tussen 13.04.2013 en 08.05.2013. De betrokkene werd op 22.05.2013 door onze diensten gehoord en verklaarde dat ze op 13.04.2013 per vliegtuig van Armenië naar Italië reisde. In Italië volgde een transit richting Parijs, waar de betrokkene en haar gezin door de vader van de betrokkene en een vriend werden opgepikt. meteen per auto doorreisden naar België. De betrokkene voegde toe een "smokkelaar" hun reis regelde en dat ze met haar eigen paspoort reisde. Dat paspoort was volgens de betrokkene voorzien van een visum, maar ze stelde niet te weten welk land het verstrekke. Ze voegde toe dat haar paspoort achterbleef in de wagen van de vriend van haar vader, die haar en haar gezin oppikte in Parijs.

Op 24.05.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 18(6) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 6 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze op 25.07.2013 met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en verplicht de betrokkene over te nemen.

Op 22.05.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat haar ouders en een van haar

twee broers in België verblijven. Ze uitten bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat haar ouders en broer in België wonen en ze in Italië niemand kent en daar dan ook geen bescherming van familie zal kennen. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene uitte tijdens haar verhoor bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag omdat haar ouders en broer in België wonen en ze in Italië niemand kent en daar dan ook geen bescherming van familie zal kennen.

Er moet worden opgemerkt dat de ouders en broer van de betrokkene, die in België de vluchtelingenstatus verwierven, ten overstaan van de betrokkene niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Verder moet worden opgemerkt dat er op grond van de elementen van het dossier en de verklaringen van de betrokkene geen reden is om te besluiten dat de nabijheid van de betrokkene bij haar in België verblijvende familie in België noodzakelijk is vanwege een situatie van afhankelijkheid.

We merken verder op dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. In Italië zal volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten.

Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centra Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld

aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië op dit ogenblik de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 22.05.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze bracht ook na het verhoor in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te stellen dat gezondheidsproblemen van de betrokkene of van haar kind een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kind bij overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege redenen van gezondheid risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten! wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers de schending op van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt: “In wat, het Dienst Vreemdelingenzaken solliciteert dat Italië zijn verplichtingen eerbiedigt die uit de richtlijnen (2003/9,2004/83, en 2005/85) voortvloeien, over de ontvangst en procedure van asielaanvragers.

Terwijl, er blijkt uit verschillende documenten waarover het DVZ beschikte, dat de situatie volkomen verschillend is, en dat Italië geenszins deze minimale verplichtingen eerbiedigt.

Immers zijn de bijgevoegde documenten volkomen overweldigend op de situatie van de asielzoekers in Italië.

Wat de voorwaarden voor ontvangst en de materiële hulp betreft

Allereerst moeten we herinneren dat artikel 14 van de richtlijn 2003/9 materiële hulp aan de asielzoekers voorziet, waarvan die om een huisvesting te leveren.

Maar de documenten vermelden terugkerende afwezigheid van huisvestingen voor de asielzoekers in verschillende stadia van de procedure.

Aldus kunnen wij op bladzijde 5-6 van het verslag van het OSAR lezen:

*It is a fact that Italy until today **is still struggling to provide facilities to receive ail applicants properly as prescribed by the Reception Conditions Directive. Applicants run the risk of being denied access to the rights secured by the EU Asylum Acquis during ail stages of the asylum procedure and in the intégration system (...)***

As the system does by far not provide enough places in total, the authorities are not able to provide appropriate accommodation for ail asylum seekers according to the system described above. As social support (food, shelter, intégration, etc.) for the asylum sector is linked to the sojourn in a center, this causes severe problems for those who do not get a place there. Secondly, the sojourn in a center is granted only for a limited period. Consequently, after this time has expired, asylum seekers find themselves receiving no further assistance by the authorities. These problems concern ail persons in the

asylum regime - not only those during the *procédure* phase, but also those who were granted refugee status, subsidiary or humanitarian protection (...)

In theory, every asylum seeker should be assigned to a reception and registration center after he or she issues the claim. This first phase of accommodation should last for 20 or 35 days after registration, depending on how they arrived in the country. **Various sources have confirmed that in many cases, there is no access to accommodation for the period between the first contact with Italian authorities and the formal registration of the asylum claim.** This period can vary from a few weeks up to, in the worst cases, several months, depending on the capacity of the authorities. In 2010, the delay could last up to two months in major cities, during this period many asylum seekers have no shelter and live on the street. (...)

When registered, asylum seekers who fail to support themselves and their relatives economically have at least — according to Italian law — the right to accommodation until the first instance *décision* is taken. But the main problem is that there are only approximately 3000 places available in SPRAR centers. These centers should also provide for *intégration* measures. As the system is not sufficient, **authorities are not able to secure a place in such a center.** Therefore, most asylum seekers **do not benefit from *intégration* measures during their *procédure*,** with the consequence that they are not - as anticipated under the system - prepared to pursue their lives independently, when they have to leave the SPRAR center after six months. This situation is aggravated by the current economic situation that led to a high unemployment quota in Italy. Refugees and asylum seekers are the last candidates to be considered for any job; many low-paid jobs previously open to them are now reoccupied by Italian nationals and other foreigners.

If no space is available in SPRAR centers, asylum seekers may be accommodated in a CARA, normally hosting only asylum seekers who have been temporarily arrested for illegal entry or stay. As there is only space for approximately 2000 persons in such centers, not all asylum seekers have access to accommodation. Without accommodation, access to basic needs like food and personal hygiene is also hard to achieve. Financial support is not provided under any circumstances »

De asielzoekers hebben aldus niet recht automatisch aan plaats in een structuur van ontvangst, terwijl dit recht hun door artikel 14 van de richtlijn ontvangst wordt beraadslaagd.

Het verslag vestigt de aandacht eveneens op het duidelijke gebrek aan plaats ten opzichte van de aantallen asielzoekers dat Italië moet beheren

We kunnen aldus op pagina 20 lezen:

"After having filed the asylum request, applicants should be housed in a CARA center if they are illegally present on Italian territory. Otherwise, they should be sent directly to a SPRAR center. The Italian legislation guarantees - at least on paper - reception to all asylum seekers. **However, in many cases, no accommodation is provided by the government;** the situation is especially tense in major cities. The interval between the initial demand for protection at the Questura and the time when an applicant will obtain the position where accommodation is offered — with verbalization — is reported to last from a few days, up to, in worst cases, several months. A large number of asylum seekers are then left without any service and will need to find shelter on their own. Most end up living on the street. Stakeholders have confirmed this to be the case for Milan, Turin, and Rome. The social services of the municipalities, local NGOs, or church organizations may offer emergency places in dormitories as a part of a general service for homeless, but capacities are very limited. In fact most of the applicants only get accommodation after the verbalization, if the Questura finds a place for them in a CARA center. The CARA center will be informed by the Préfecture about the arrival of the applicant. "

Aldus maakt het structurele gebrek aan middel, waaraan Italië moet het hoofd bieden, niet het mogelijk om de asielzoekers te plaatsen.

Dit gebrek aan gemiddelde duwt de asielzoekers in kraakpanden, onder ongezonde omstandigheden te leven (P. 35 van het verslag):

« In general, Italians are reluctant to let immigrants rent apartments. As a result of people not having many social rights and not being capable of finding a place to live, squatting in abandoned houses has become common in the larger cities. Occupied houses are huge buildings with many floors, for example abandoned school buildings, and are generally not suitable for habitation. They are home to 300-400 and at times up to 700 people, mainly with a permit and no other accommodation offer. People who share the same regional background usually live together; for example, Eritreans, Ethiopians, and people from Somalia and Sudan may share the same building.

Although people choose to live in squats rather than on the street, the conditions are inhuman. Particularly women and adolescents report that they have been victims of sexual harassment Access to drinking water is limited, and several hundred people share the same toilet. Squatting is usually illegal, so that rent and electricity are not paid. The electricity may be cut off for months, even during wintertime. There have been times when the flats have been flooded, and there have also been fires. The primitive conditions, combined with the large number of people living in the same building,

creates an unbearable tension that from time to time results in violent episodes that resolve the power structure in the buildings. Visiting one of the buildings, the *délégation* was told that an episode like this had resulted in a person being thrown out the window from the fourth floor. The police watched from outside without interfering. »

Deze situatie is ernstiger dan de eisers beneden een klein kind leeftijd hebben.

Zij vormen dus een bijzonder kwetsbare familie, en de levensmiddelen in die omstandigheden van hygiëne en veiligheid zouden leiden tot onmenselijke behandelingen en die beschadigen.

Bijgevolg eerbiedigen de Italiaanse instanties de minimale voorwaarden van artikel 14 van de richtlijn 2003/9 niet.

Over de minimale voorwaarden betreffende procedure.

Het verslag doet eveneens stand van ernstige nalatigheid wat de toegangsvoorwaarden van de procedure betreft.

Ter herinnering worden de minimale standaarden in de richtlijnen 2004/84 en 2005/85 neergezet.

Allereerst moeten wij vaststellen dat de toegang tot de instanties van asiel in vele gevallen uiterst moeilijk is.

Als het blijkt dat de toegang tot de instanties van asiel niet worden gehinderd, blijft er niet minder dan het werkelijke deponeren en de registratie van het asielverzoek blijft erg moeilijk.

Immers kunnen wij op pagina 10 van het OSAR verslag lezen:

« The *général impression* gained from persons interviewed is that asylum seekers are usually not prevented from applying for asylum when they have reached Italian territory. However, asylum seekers and their *légal* representatives have reported incidents where there **had been difficulties with the submission of applications**. In the larger cities, there have **been difficulties with physically accessing Questura offices** due to police guards outside the buildings who usually only speak Italian. The problem of communication also occurs inside the buildings: In the South, there are examples of people who have been told to take the train further North. In some places, **asylum seekers have been given a paper that told them to leave the country.** »

Deze laatste zin vestigt de aandacht trouwens op de hele ambiguïteit van de Italiaanse autoriteiten ten opzichte van de asielzoekers.

Immers in zoverre de instanties van asiel een „uitnodiging“ om het grondgebied aan de asielzoekers te verlaten, hoe kan men verzekeren dat dezelfde autoriteiten hun procedurele verplichtingen zullen eerbiedigen?

Vervolgens als de asielzoekers erin slagen hun vragen af te geven het vervolg van de procedure reserveren nog enkele verrassingen...

Immers stelt het verslag vast dat de hoorzitting van de eisers in lokalen gebeuren waar verschillende asielzoekers gelijktijdig worden voorgezongen (P. 12 Verslag OSAR):

« The conditions for the interviews held at the Questura are very often unfavorable for the applicants. In Rome, two teams, each consisting of a police officer and an interpreter, work on verbalizations sharing the same room. In practice, there are at least six persons in a room, and in some cases, there have been up to eight persons present. Not only can it be disturbing to have another asylum interview going on in the same room, **but also it can be problematic due to the lack of respect for the applicant's privacy. This situation creates a special hardship for traumatized applicants and is problematic with respect to gender-related issues.**

An additional problem reported in Rome is the fact that every verbalization team handles about 20 cases per day, for a total of 40 verbalizations a day. In periods when the number of asylum seekers waiting for their verbalization **is particularly high, this leads to long waiting times**. This is especially problematic as asylum seekers are not entitled to accommodation and support by the government before they have completed the verbalization process. »

De naleving van het privé-leven van de eisers wordt aldus niet gegarandeerd, die ook beschermde als fundamenteel recht door Artikel 8 EVRM

Vervolgens bepaalt artikel 10 van de richtlijn 2005/85 dat de asielzoekers van de diensten van een tolk moet kunnen genieten om zijn situatie en zijn bewijsvoering te kunnen uiteenzetten.

Maar het verslag van OSAR is ook lichtgevend:

« **Regarding interpreters, further problems arise due to a lack of resources. In some places, the Questura offices do not provide interpreters at all** In Turin, the Questura is considering the possibility of skipping the interview altogether and having the applicants fill out written forms. There have also been complaints about how the police records information. Applicants have claimed that their statements have not been correctly reproduced, which causes problems later when they are interviewed by the Commission (see pt. 2.3.1), »

Aldus garandeert niets dat de asielzoekers van de bijstand van een tolk kunnen genieten.

Dat vormt een overtreding van artikel 10 van de richtlijn 2005/85.

Bovendien verklaart artikel 5 van de richtlijn 2003/9 dat de autoriteiten informatie moeten verstrekken over de rechten van de asielzoekers.

Deze verplichting wordt eveneens door de Italiaanse overheid (Bladzijde 7 van het verslag van OSAR) geschonden:

« There are serious communication and information problems with regards to access to health care during the procédure and after *récognition* **The authorities fail to inform the applicants about their rights.** Consequently, although asylum seekers are entitled to benefit from the public health care system, they fail to do so because they are not informed. This is a verypoor implementation of Article 5 of the Reception Conditions Directive, which stipulates that Member States have to inform asylum seekers about their rights within 15 days after they have filed the claim.

Many interviewed stakeholders have pointed out that treatment and social assistance of traumatized refugees or persons with mental diseases is by no means sufficient or satisfactory. "

Deze situatie is ernstiger dat zij op een fundamentele noodzaak, zoals de gezondheidszorg betrekking heeft.

De conclusies van het verslag van OSAR zijn zonder verzoeken: de situatie van de Italiaanse asielzoekers is lijkend op die die aanleiding töt het arrest M.S.S. van EVRM heeft gegeven. Ter herinnering, werd België voor overtreding van Artikel 3 EVRM veroordeeld want een asielzoeker, in verband met de Regeling Dublin, naar Griekenland teruggestuurd waar hij onmenselijke behandelingen heeft geleefd (Zie Bladzijde 38 van het verslag OSAR):

"Consequently, the Court considered that the applicant M.S.S. had been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation had, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considered that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total **lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention.**

The situation described above is very similar to the testimonial that the *délégation* received from refugees and persons under protection status encountered during the visit; the poor social scheme for those persons was also confirmed by various stakeholders. As long as persons with protection status are not having access to sufficient support to help them leading a decent life, they run the risk to end up in misery and destitution — without a real perspective of a change to the better. As the Italian authorities are not really working on the improvement of this situation, it is quite likely that their extremely fragile situation mil remain ongoing and under such circumstances cause a violation of Art 3 of the ECHR "

En pagina 35 van NO AS verslag:

In January 2011, case 30696/09 of The European Court of Human Rights in Strasbourg (M.S.S. v Belgium and Greece) 16, established that the transfer of an Afghan asylum seeker from Belgium to Greece constituted a breach of the European Convention on Human Rights. An aspect of the *décision* relevant to the situation in Italy is the way the court considers the living conditions in Greece in accordance with the article 3 in the European Convention for Human Rights : No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment. "

Article 254 of the judgment states: " (...) He allegedly spent months living in a state of the most extreme poverty, unable to cater for his most basic needs: food, hygiene and a place to live. Added to that was the ever-present fear of being attacked and robbed and the total lack of any likelihood of his situation improving, (...). In Article 263 the Court considers this situation in light of ECHR Article 3 : The Court considers that the applicant has been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation has, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considers that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention

There are clear similarities **between the documented facts of this case and the situation experienced by many asylum seekers and refugees in Italy.** The Strasbourg ruling clarifies that *déportations* without effective safeguards are not in accordance with the European Convention for Human Rights. Immigrant authorities of other European States should therefore closely consider the situation for asylum seekers in Italy in terms of human rights

obligations, before enforcing returns to Italy. Especially the situation upon return for those considered vulnérable should be evaluated closely in this light. "

Een verwijzing van de eisers naar Italië zou dus een overtreding van artikel 3 EVRM vormen, aangezien zij aan onmenselijke behandelingen zouden uiteengezet worden.

Het geheel van deze elementen wijst aldus uit dat de Italiaanse overheid de minimale normen betreffende ontvangst en procédure van asielverlening niet eerbiedigt.

Bijgevolg in zoverre de aangevochten beslissing op het postulaat berust dat de Italiaanse overheid de minimale normen betreffende materiële hulp en procédure eerbiedigt, berust de beslissing op verkeerde redenen.

Meer beschikte het verdedigende partij over de verschillende hier vastgestelde informatie, maar heeft geen rekening ervan gehouden.

Zij heeft op deze wijze het principe van het behoorlijke bestuur geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18 (7) van de Dublin-II-Verordening.

Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen aangezien dit aan Italië toekomt. Daarenboven besluit de verweerder dat de betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

In casu kan daarnaast bezwaarlijk gesteld worden dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door de verzoekers aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in beide beslissingen worden beoordeeld.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.3. Er wordt in de bestreden beslissingen op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van verzoekers naar Italië, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij Italië aangesloten is en ingegaan wordt op verzoekers' verklaringen met betrekking tot de aan hen tijdens hun Dublin-interview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij besloten asiel aan te vragen in België en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. Verzoekers brengen hiertegen niets *in concreto* in. Verzoekers voeren aan dat zij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke behandelingen zullen worden blootgesteld hetgeen strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers citeren uit de rapporten van NOAS en OSAR waarnaar ook in de bestreden beslissingen wordt verwezen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

De Raad merkt op dat de verzoekers in het onderhavige verzoekschrift geen melding maken van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens hun eerdere verblijf in Italië persoonlijk hebben ondervonden. Zij beperken zich tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op hun persoonlijke situatie betrekken. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekers bij hun overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan hun geval het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de gehoorverslagen van 22 mei 2013 blijkt dat de verzoekende partijen op de vraag of er enige specifieke reden is waarom zij naar België kwamen beiden verwijzen naar familieleden in België. Ook bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot opvang of van behandeling die het verzet van een overdracht kunnen rechtvaardigen verwezen verzoekende partijen opnieuw naar deze familieleden en het feit dat er in Italië geen bescherming is van familie. Eerste verzoeker stelde tevens dat hij zich niet veilig zal voelen in Italië. Uit dergelijke vage, niet op de persoonlijke situatie van de verzoekers betrokken verklaringen kan geen ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het individuele geval van de verzoekers worden afgeleid.

In casu wordt dan ook vastgesteld dat de verzoekers het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantonen.

Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van zijn beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partijen aangevoerde problematiek betreffende de houding van de Italiaanse autoriteiten.

De verwerende partij ging aldus over tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partijen worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Voor zover de verzoekende partijen suggereren dat gans het opvangsysteem in Italië tekortschiet en de verzoekende partijen door dit gegeven aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zullen blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, verwijzen naar gedeeltes uit citaten van rapporten en dienaangaande algemene opmerkingen en schendingen aanvoeren, hecht de Raad de grootste bewijswaarde aan de recente rapporten te weten OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011* en NOAS, *The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II- Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verwerende partij steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partijen naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekers met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar zij verwijzen en waaruit zij citeren, aantonen dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoren die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Lezing van de bestreden beslissingen leert dat de verweerder de conformiteit van verzoekers overdracht aan Italië met artikel 3 van het EVRM als volgt heeft beoordeeld:

voor de eerste verzoekende partij:

“op 22.05.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel aan te vragen in België omdat zijn schoonouders in België verblijven. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat zijn schoonouders in België wonen en hij en zijn gezin in Italië geen bescherming van familie zullen kennen. Volgens de betrokkene zullen hij en zijn gezin zich niet veilig voelen in Italië.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat zijn schoonouders in België wonen en hij en zijn gezin in Italië geen bescherming van familie zullen kennen. Volgens de betrokkene zullen hij en zijn gezin zich niet veilig voelen in Italië.

Er moet worden opgemerkt dat de schoonouders van de betrokkene, die in België de vluchtelingenstatus verwierven, ten overstaan van de betrokkene niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Verder moet worden opgemerkt dat er op grond van de elementen van het dossier en de verklaringen van de betrokkene geen reden is om te besluiten dat de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende schoon familie in België noodzakelijk is vanwege een situatie van afhankelijkheid. De betrokkene stelt verder dat hij en zijn gezin zich niet veilig zullen voelen in Italië, maar hij voert geen enkele element aan dat toelaat de gegrondheid van die bewering te beoordelen.

We merken verder op dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wetgeving voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal de betrokkene volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Italië opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (rapport OSAR p. 20). Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van Immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing

van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken (...).”,

voor de tweede verzoekende partij:

“op 22.05.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel aan te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel aan te vragen in België omdat haar ouders en een van haar twee broers in België verblijven. Ze uitte bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat haar ouders en broer in België wonen en en ze in Italië niemand kent en daar en daar dan ook bescherming van familie zal kennen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat haar ouders en broer in België wonen en ze in Italië niemand kent en daar dan ook geen bescherming van familie zal kennen..

Er moet worden opgemerkt dat de ouders en broer van de betrokkene, die in België de vluchtelingenstatus verwierven, ten overstaan van de betrokkene niet kunnen worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Verder moet worden opgemerkt dat er op grond van de elementen van het dossier en de verklaringen van de betrokkene geen reden is om te besluiten dat de nabijheid van de betrokkene bij haar in België verblijvende familie in België noodzakelijk is vanwege een situatie van afhankelijkheid. We merken verder op dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van asielaanvraag van betrokkene. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Italië en de door de wetgeving voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal de betrokkene volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Italië opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), 'The Italian approach to asylum: System and core problems', Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (rapport OSAR p. 20). Het rapport van NOAS meldt dat voor

vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van Immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord- Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken (...).".

Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat de verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekers met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat niet op voorhand vast staat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië in het nabije verleden uitzonderlijk een immense toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika, niet automatisch betekent dat de verzoekers blootgesteld zullen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat hun asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Hieruit blijkt dat de verweerder daadwerkelijk is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekers worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

De verzoekers citeren *in casu* uit dezelfde rapporten van NOAS en OSAR. Zij zijn van mening dat uit deze rapporten wel degelijk blijkt dat er in Italië sprake is van een dermate ernstige situatie dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling voor asielzoekers die worden teruggestuurd en dat de levensomstandigheden er voor asielzoekers niet aan de minimumnormen zoals voorzien in de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/84/EG en 2005/85/EG voldoen.

Waar de verzoekers aangeven dat het opvangsysteem en de dienstverlening in Italië fundamenteel tekortschiet en de verzoekers bij de overdracht naar dit land aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zullen blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, hierbij verwijzend naar en citerend uit een aantal algemene rapporten, hecht de Raad waarde aan de rapporten van OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011 en NOAS, The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verweerder steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekers naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekers verwijzen hetzij uit citeren. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk

wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. *In casu*, zijn er echter geen indicaties voorhanden dat de verzoekers zich in dat geval bevinden. In de Fiumicino luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Specifiek – waar verzoekende partij erop wijst dat zij tot een kwetsbare groep behoort – stelt de Raad vast dat kwetsbare groepen voorrang krijgen en dit zeker wanneer het kwetsbare personen betreft die in het kader van de Dublin II-reglementering worden teruggestuurd (pagina 22-23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoekers niet kunnen worden gevolgd voor zover zij in zeer algemene bewoordingen stellen dat Italië hun asielaanvraag niet zal behandelen en dat zij er op de straat zouden belanden daar er geen huisvesting is en er een schending zal zijn van hun rechten. Uit het NOAS rapport blijkt dat er weliswaar problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, doch dit is *in casu* niet het geval nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekers zich bij zijn aankomst op de luchthaven Fiumicino of elders kunnen richten

De Raad kan dan ook de motieven van de bestreden beslissingen bijtreden waar de verweerder stelt dat *“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Als asielzoeker zal de betrokkene volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG in Italië opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).*

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (rapport OSAR p. 20). Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van Immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord- Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit

dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die In toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken”.

Ter zake kan nog verwezen worden naar de beschikking van het EHRM die de opvangstructuur in Italië en de behandeling van asielzoekers in Italië grondig heeft bestudeerd, rekening houdend met tal van rapporten en het standpunt van het UNHCR over de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië en besluit dat er geen redenen bestaat om aan te nemen dat er zulke tekortkomingen in het opvangsysteem bestaan die er op wijzen dat er een verdedigbare grief in de zin van artikel 3 EVRM kan weerhouden worden (EHRM 2 april 2013, M. HUSSEIN /Nederland en Italië, § § 47, 448, 49, 70, 78 (“78. *Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, inter alia, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance.* (...) en 79). Wat verzoekers’ kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers betreft, blijkt uit het bovenstaande dat, hoewel er problemen zijn met de opvang van asielzoekers in Italië, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar de verzoekende partijen in principe toegang toe hebben zodat niet op voorhand vaststaat dat zij niet zullen worden opgevangen overeenkomstig de Europese regelgeving. Uit het gedane onderzoek blijkt tevens dat medische hulp en andere faciliteiten ter beschikking worden gesteld door de Italiaanse autoriteiten. Het Hof oordeelt dat er geen sprake is van een systematische tekortkoming bij het onthaal en opvang van asielzoekers en oordeelt finaal dat er voor de betrokkene, een alleenstaande moeder met een minderjarig kind die in tegenstelling tot verzoekers al eens effectief in Italië verbleven had, geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM.

Gelet op wat voorafgaat maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar verschillende motieven van het “arrest MSS” is het inderdaad zo dat niet alle bewijslast betreffende het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op de schouders van de verzoekende partij dient gelegd te worden, dient er vastgesteld te worden dat *in casu* de verzoekende partijen niet de minste concrete aanwijzingen hebben gegeven dat er in hun hoofde problemen waren betreffende de opvang in Italië. Het tegendeel hiervan wordt niet aangetoond.

Uit de bestreden beslissingen en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen, in overeenstemming met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de kans kregen om de redenen toe te lichten, die volgens hun een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die zouden kunnen wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 293 en 388). Dit zowel met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partijen, als met betrekking tot de informatie waarvan zij niet onkundig hadden kunnen zijn.

De bestreden beslissingen werden in overeenstemming met dat onderzoek gemotiveerd. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat deze werden genomen in het licht van de uitzonderlijke toestroom van de migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika, doch dat de verzoekende partijen geen elementen aanhaalden waaruit zou blijken dat hun asielaanvragen door de Italiaanse autoriteiten niet conform de geldende internationale wetgeving zullen worden behandeld.

Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangetoond.

Verder voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF